

РОЗДІЛ 1

— *Ти спадкоємиця земель і морів, небес і всіх царств. Королева, а не король. Ти Предвічна Життя*, — прохрипів Ніктос — Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Його вуста — ті, що шепотіли мені у шкіру палкі слова, а також озвучували холодні, жорстокі істини, — тепер були розтулені. Великі сріблясті очі, в яких нуртували потоки ясного еферу, сутності богів, уп'ялися у мої. Холодні обриси його високих, широких вилиць, прямого, мов клинок, носа й точеного підборіддя пом'якшилися від своєрідного благоговіння й зачудування.

Він опустився на одне коліно, розпластавши ліву долоню на підлозі тронної зали та приклавши праву долоню до грудей. На його золотаво-бронзові щоки впало хвилясте рудувато-каштанове волосся.

Ніктос *кланявся — мені*.

Я сахнулася від нього.

— Що ти робиш?

— Предвічний Життя — наймогутніша істота в усіх царствах, сильніша за всіх інших Предвічних і богів, —

пояснив сер Голланд. Щоправда, він уже не був тим, кого я колись знала як лицаря королівської варті Лазанії, чи простим смертним. Він був одним з Ар — одним зі справжніх, хай їм грець, *Доль*, ані богом, ані смертним. Здатні бачити минуле, теперішнє та майбутнє для всіх, Ари не підпорядковуються жодному Двору Предвічних.

Долі жахають не менше за Предвічних, а я навіть не уявляла, скільки разів ударила його ногою.

— Серо, він виказує тобі належну повагу, — додав Голланд, поки я й далі витрищалася на Ніктоса.

— Але ж я не Предвічна Життя, — висловила я очевидне.

— Ти несеш у собі єдині істинні жаринки життя, — промовив Ніктос. Від цього глибокого тихого голосу по моїй шкірі пробігли міради мурашок. — Ти *справді* Предвічна Життя за всіма ознаками.

— Він каже правду. — Богиня Пенеллафі підійшла ближче та стала під відкритою стелею. Зоряне небо омивало її теплу, злегка смагляву шкіру лагідним сяйвом. — Заперечувати це — надмірна розкіш для нас.

— Але ж я лише смертна... — У моїх легенях неначе з'явилася купа крихітних дірочок. Тим часом Ніктос *досі* мені кланявся. — Можеш, будь ласка, підвестися чи сісти? Тільки на колінах не стій. Це мене реально збиває з пантелику.

Ніктос схилив голову набік, і йому на щоку впало кілька пасом волосся.

— Ти *істинна* Предвічна Життя, достоту як колись мій батько. Як уже сказав Голланд, це — вияв поваги.

— Але ж я не зас... — Я урвала саму себе. Моє серце важко билосся, а груди мені стиснуло. Ефер у його очах застиг. — Можна просто обійтися без цього? Будь ласка.

Предвічний хутко підвівся. Струмені сутності в його очах так яскраво спалахнули, що на них стало ледь не боляче дивитися. Він був набагато вищий за мене, а його погляд неначе знімав цілі шари із самого мого ества, помічаючи... вловлюючи мої почуття.

Я застигла. Шкіра стала гарячою й колючою.

— Не варто читати мої емоції.

Ніктос вигнув темну брову.

— Не треба такого звинувачувального тону.

— А твоя відповідь не була заявою про невинуватість, — відказала я. Пенеллафі вирячила очі.

— Ні, — його голос стишився, та все одно чомусь гучно відлунув у мені. — Не була.

— То не роби цього, — різко попрохала я. — Це невіжливо.

Ніктос відкрив рота — либонь, надумав зауважити, що не мені говорити про невіжливу поведінку.

— Серафено, ти ніколи не була лише смертною, — обережно (як уже було десятки разів, коли мене починало нести) втрутився Голланд. — Ти — це шанс на майбутнє для всіх.

Він уже казав щось подібне під час навчання, та тепер це набуло абсолютно інакшого значення.

— Але ж я не завершила Вибракування, та й ви просто казали, що я... — Я заплющила очі й не договорила.

Усі присутні знали, що було сказано.

«Вдихни». Коли в мене почнеться Вознесіння, мої смертні тіло й розум будуть не в змозі витримати силу жаринок. Мій єдиний шанс на виживання не був навіть надією. «Затримайся». Тому що для нього була необхідна кров Предвічного, якому належала одна із жаринок життя, — а також звичайна сила волі, наснажена любов'ю.

Любов'ю Предвічного, якого я все життя планувала вбити. Байдуже, що я вважала, ніби це — єдиний спосіб урятувати моє королівство.

Від іронії цієї ситуації захотілося розсміятися. От тільки мені судилося померти. Ймовірно, менш ніж за п'ять місяців, раніше, ніж мені виповниться двадцять один, — і тоді я заберу з собою останні справжні жаринки життя. Царству смертних дістанеться найперше й найбільше. Урешті Гниль поширяться за межами Земель Тіней і розійдеться по всьому Лізіуму.

Я протяжно, повільно видихнула, як багато років тому навчав мене робити сер Голланд, коли все стає надто важким, надмірним і його тягар витискає з мене повітря. Швидка смерть не була для мене новиною. Я завжди знала. Знала, що помру, виконуючи своє призначення, — байдуже, невдало чи успішно.

Тільки тепер це відчувалось інакше.

Я нарешті звідала, як воно — бути не просто засобом досягнення певної мети, зброєю, якою скористаються, а тоді знехтують. Скуштувала *справжності*. Нарешті відчула себе повністю сформованою особистістю, а не просякнутою кров'ю примарою. Не брехухою й чудовиськом, яке може вбивати без великих мук совісті.

Але такою я й була глибоко на споді, і Ніктос тепер також це знав. Уже неможливо було приховувати цю істину — та й узагалі будь-яку істину.

У мене запалали легені, а перед очима затанцювали крихітні спалахи світла. Дихальні вправи не допомогли. Руки охопив дроз, а в грудях завирувала паніка. Повітря не...

Моєї щоки торкнулися кінчики чийось пальців. *Теплі*. Я мимоволі розплющила очі й зосередила погляд на рисах, витворених так чудово, що я з першого погляду мала би здогадатися: це більше ніж бог. Його дотик заскочив мене зненацька — не лише тому, що був теплим, а не дивовижно холодним, як раніше, перш ніж він спожив мою кров, а й тому, що я досі не звикла до *дотиків*. Я не була певна, що колись звикну до них, адже раніше всі дуже рідко дозволяли своїй шкірі торкатися моєї.

Проте він мене торкався. Стільки всього сталося, а Ніктос торкався *мене*.

— У тебе все гаразд? — запитав він тихим голосом.

Мій язик був важким і нікчемним — щоправда, не через те, чому мені стиснулися груди, а через його стурбованість. Вона була мені не потрібна. Принаймні тепер. Це було неправильно з безлічі різних причин.

Ніктос підступив ближче й опустил голову так, що його губи опинилися за якихось кілька дюймів від моїх. Коли він зігнув пальці в мене на карку, дотик його руки викликав дрож. Його великий палець обережно натиснув на те місце, де несамовито бився мій пульс. Ніктос схилив мою голову набік, неначе готуючи наші вуста до поцілунку, як це було в його кабінеті до зустрічі з Голландом і Пенеллафі. От тільки це вже не повториться. Він сам мені так казав.

— Дихай, — шепнув Ніктос.

Він неначе наказав самому повітрю ввійти в моє тіло, і воно було присмачене його запахом: цитрусові та свіже повітря. Зникли спалахи світла, і мої легені розширились у вдиху. Руки продовжували труситись, а великий палець Ніктоса ковзнув по моєму пульсу, який тепер шаленів із зовсім інших причин. Ніктос стояв так близько до мене, що я не могла зупинити потік спогадів: як його вуста торкалися мого горла, а його руки — моєї оголеної шкіри. Задоволення з ноткою болю від його укусу, коли він живився мною. Як він рухався у мені, створюючи незабутню насолоду, яка зігрівала мені кров навіть тепер.

Я була для Ніктоса *першою*.

А він... він буде для мене *останнім*, хай що станеться далі.

Надійшов жаль, що остудив мою розпалену кров і засів у мене в грудях з інакшим, щільнішим тиском. Принаймні мені вже не здавалося, ніби я не можу відсапатися.

— Їй часом буває важко сповільнити серце й дихання, — тихо — і *недоречно* — зауважив Голланд.

— Я помітив. — Великий палець Ніктоса продовжував пурхати — легенько, мов пір'їнка, — поки я непомітно шулилася. Він, напевно, гадає... тільки боги знають, що він там гадає.

Я цього знати не хотіла.

Моє лице спалахнуло, і я відступила від Ніктосового дотику та врзалася в край помосту. Його рука на кілька секунд зависла в повітрі, а тоді його пальці зігнулися. Він